

РЕШЕНИЕ

№ 16242

гр. София, 08.09.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в публично заседание на 12.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **1523** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 84, ал. 3 във вр. чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на М. А. (М. А.), [дата на раждане] в провинция М., А., гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН], настанен в „ПМЗ – кв. Военна рампа“ - Приемателен център на Държавната агенция за бежанци при Министерски съвет (ДАБ - МС) – С. против Решение № 1849 от 26.01.2024 г. на председателя на ДАБ – МС, с което по реда на чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗУБ, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ, му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, поради липса на предпоставките на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност и необоснованост на оспорения административен акт. Застъпено е становище за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила по чл. 35 и чл. 36 от АПК. Твърди се, че решението е постановено при неизяснена фактическа обстановка и липса на задълбочен анализ на изложените в бежанската история релевантни обстоятелства относно наличието на основателни опасения от преследване, както и на реална заплаха за живота на жалбоподателя при връщането му в държавата по произход. В този аспект, се сочи, че съществено значение за спазване на нормативно уредения в чл. 33, т. 1 от Конвенцията за статута на бежанците (чл. 4, ал. 3 ЗУБ) принцип на забрана за връщане („non refoulement“) в държавата по произход, е обективното изясняване на актуалното към момента на постановяване на решението

обществено и политическо положение, което се твърди да не е сторено в административното производство. Според жалбоподателя, представената справка от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ – МС, на която се е позовал административният орган в обжалваното решение, е твърде обща и не отговаря на изискванията за приложимата методология на Европейската служба за подпомагане в областта на убежището към Европейската комисия и не съдържа информация за актуалните събития в страната. Изложени са аргументи и за неправилно приложение на изискванията на чл. 9 от ЗУБ. От съда се иска да отмени оспореното решение.

Жалбоподателят участва лично в проведеното съдебно заседание, подпомаган при упражняване на правото си на защита от назначените му преводач от пащу и служебен процесуален представител – адв. Д. М., САК. В личните си обяснения чужденецът заяви, че причина за самоволното му напускане на бежанския център, а и на територията на РБългария, е било намерението му да се установи в Германия при негови родственици – племенници. Уточни, че има роднини и във Франция, двама от братята му са се установили в И., а третият е в П.. Заяви, че единствено майка им продължава да живее в А.. Изрази опасения за своята лична свобода в държавата си по произход, поради факта, че е изпълнявал задължения към прокуратурата на А. до установяване на талибаните на власт. Посочи, че е предприел необходимото за започване на работа в строителна фирма за изработка на метални профили, в която работят и други негови сънародници. Моли съда да уважи молбата му за предоставяне на международна закрила на територията на РБългария.

Процесуалният му представител – адв. М. е на становище, че жалбата като основателна следва да бъде уважена. Счита за недостатъчна информацията, съдържаща се и в допълнително представената от пълномощника на ответника актуална справка за политическото, икономическото и социалното положение в А., което има съществено значение за законосъобразността и обосноваването на преценката относно наличието на предпоставките за прилагане на ограничението по чл. 4, ал. 3 от ЗУБ. В представените писмени бележки (л. 103 – л. 104) е поставен акцент именно върху безпрецедентната хуманитарна криза в държавата по произход и сериозния риск за живота на жалбоподателя при евентуалното му връщане. В този аспект, се сочи, че след убийството на бащата, децата на семейството са се разселили на различни места по света, търсейки по – сигурна и защитена среда. Поддържат се и останалите аргументи, застъпени в жалбата, с които е мотивирано искане за връщане на преписката на административния орган, поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила – липса на обосноваване и мотивиран отказ относно наличието на предпоставките по чл. 9 от ЗУБ и неправилно приложение на материално правни разпоредби.

Ответникът – председателят на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ - МС), чрез процесуалния си представител – юрисконсулт Х., оспорва жалбата. Застъпва становище за неоснователност и необосноваване на аргументите, с които се иска отмяна на оспореното решение. Счита, че жалбата следва да бъде отхвърлена.

Софийска градска прокуратура не взема становище по жалбата и не участва със свой представител в съдебното производство, въпреки своевременното уведомяване за провеждането му.

Административен съд - София град, Първо отделение, 26 състав, след като обсъди по отделно и в съвкупност приложените към делото доказателства, в контекста

на становището на страните и съобразно правомощията си по чл. 168, ал. 1 във вр. чл. 146 от АПК, прие за установено от фактическа страна:

Административното производство е започнало по молба, заведена с вх. № РД09 - ВР – 445 (рег. № УП-10863) на 19.01.2023 г. в ДАБ при МС (л. 68) от М. А. (М. А.), гражданин на А., [дата на раждане] в [община], А., етническа принадлежност – пашун, религия – мюсюлманин – сунит, неженен, с висше образование, ЛНЧ [ЕГН], съдържаща искане за предоставяне на международна закрила на територията на Република България.

В деня на завеждане на молбата – 19.01.2023 г., в присъствие на преводач от дари, е съставен Регистрационен лист (л. 66 – л. 67) и е изготвена Евродак дактилоскопна карта (л. 62). На жалбоподателя са връчени писмена покана за провеждане на интервю на 26.01.2023 г., Указания относно компетентния орган и реда за подаване на молба за закрила, както и досежно процедурата, която ще се следва, правата и задълженията, които чуждите граждани имат на територията на РБългария. Предоставен му е и списък на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молба за статут с приемни в ДАБ при МС, както и информация за задълженията, които следва да съблюдава в центровете на ДАБ - МС.

Самоличността на жалбоподателя е удостоверена с декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, поради непредставяне на валидни документи, издадени в държавата по произход (л. 59). Чужденецът е декларирал съгласие за обработване на личните му данни за целите на производството по закрила, както и за събиране на официални данни от значение за производството по предоставяне на закрила от други органи и организации, включително и в страни, различни от страната му на произход (л. 55 и л. 60, л. 56 – л. 57).

В деня на завеждане на молбата за закрила жалбоподателят е бил настанен в Регистрационно – приемателен център (РПЦ) - [населено място],[жк]. Връчени са му Указания за правата и задълженията, които има в зоната за движение, принадлежаща към РПЦ – С., съгласно Решение на Министерския съвет, както и писмена информация, съдържаща данни за местата, на които при необходимост може да получава допълнителна информация.

Две седмици след настаняването, жалбоподателят е напуснал самоволно общежитието заедно с още 101 лица, всички граждани на А., за което по надлежния ред е уведомен началника на Отдел „Производство за международна закрила“ – кв. Военна рампа (л. 40 – л. 42).

Независимо от това, с писмо рег. № УП – 10863 от 24.01.2023 г. (л. 44) е отправено искане до директора на Дирекция „М“ – ДАНС за становище, съгласно чл. 58, ал. 10 от ЗУБ.

С Констативен протокол от 26.01.2023 г. (л. 43) интервюиращ орган при ДАБ – МС е документирал неявяването на жалбоподателя за провеждане на насроченото интервю по повод отправената молба за закрила.

На 09.03.2023 г., поради неустановяване местопребиваването на жалбоподателя на територията на РБългария, документираното неявяване на предварително определената дата за провеждане на интервю и неявяването му в 30-дневен срок след тази дата, за да посочи обективни причини за неявяването на интервюто, до зам. председателя на ДАБ – МС е направено предложение за прекратяване на производството за международна закрила, поради наличие на основанията по чл. 15, ал. 1, т. 1 и т. 3 от ЗУБ (л. 39).

Постъпило е и становище от директора на Специализирана дирекция „М“ – ДАНС – рег. № М – 2207 от 18.01.2023 г., в което на основание чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС, е посочено, че ако лицето отговаря на условията по ЗУБ, ДАНС не възразява на гражданина на Афганистан М. А. да получи закрила на територията на РБългария (л. 20).

С Решение № 6115 от 28.03.2023 г. (л. 36 и л. 37) на зам. председателя на ДАБ – МС, оправомощен със Заповед № 03 15 от 03.05.2022 г. (л. 38), производството за предоставяне на международна закрила е прекратено, поради наличие на основанията по чл. 15, ал. 1, т. 1 и т. 3 от ЗУБ.

На 23.11. 2023 г. служители на Главна дирекция „Гранична полиция“ – Аерогари – Министерство на вътрешните работи, в изпълнение на задълженията по чл. 17, т. 2 от Наредбата за отговорността и координацията на държавните органи, осъществяващи действия по прилагането на Регламент Д. и Регламент Евродак, приета с ПМС № 332/28.12.2007 г. (ДВ, бр. 3/2008 г. последно изм. ДВ, бр. 46/2022 г. в сила 21.06.2022 г.), въз основа на получена информация, че жалбоподателят М. А. е установен на територията на друга държава - членка – Федерална Република Германия и последващия му трансфер в РБългария, са извършили необходимите действия по приемането му, след което на основание чл. 64 от ЗМВР, са му връчили Разпореждане да се яви на 24.11.2023 г. в ДАБ – МС (л. 33).

От жалбоподателя са подадени отново – молба за настаняване в Б. център – Военна рампа, за възобновяване на производството за предоставяне на международна закрила (л. 32) и за издаване на нова регистрационна карта (л. 28).

С Решение № 230 от 24.11.2023 г. на директора на РПЦ - С., при ДАБ – МС и на основание чл. 51, ал. 2 във вр. чл. 29, ал. 1, т. 3 и ал. 4 от ЗУБ (л. 31), жалбоподателят е настанен отново в Регистрационно приемателен център – С., Отдел „ПМЗ – Военна рампа“, а въз основа на подадената молба за възобновяване на производството за предоставяне на международна закрила, служителите на ДАБ – МС, на основание чл. 77, ал. 3 от ЗУБ, са му връчили покана за провеждане на интервю на 21.12.2023 г. от 10,00 ч.

Интервюто е проведено в присъствие на преводач от пазу, посочен като разбираем за жалбоподателя в Регистрационния лист и в Декларацията по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Документирано е с Протокол, рег. № УП – 10863 от 21.12.2023 г. (л. 24 – л. 26). Като причина за напускане на държавата си по произход А. през 2021 г., жалбоподателят е посочил липсата на сигурност и усещане за застрашеност, създадено му заради активното участие на всички членове на семейството му в политиката до установяване на новата власт на талибаните. Заявил е, че по-големият му брат е бил началник на сигурността в Н., а баща му, който е имал обменни бюра и е боравил с пари на значителна стойност, е бил убит пред 2015 г. от талибаните, защото е отказал да ги подпомага и е защитавал официалната държавна политика, като един от старейшините. С пряко участие в изпълнителната власт при предходното управление, жалбоподателят е посочил вуйчо си и чичо си, за които е уточнил, че са били членове на Народното събрание и понастоящем са се установили в Република Турция. От чуждия гражданин не се твърди лично да са му отправяни заплахи или да е имал проблеми заради етническата си принадлежност и религията, която изповядва. Категорично е отрекъл да е арестуван, съден или осъждан в държавата си по произход. Посочил е, че е завършил висше образование в университет в провинция Купар, специалност „Ислямска теология“. Занимавал се е с търговия, а за кратък

период от около 2 месеца е работил и в съда като секретар. Уточнил е, че още при първото си влизане на територията на РБългария е предоставил валидно издадена лична карта на органите на полицията в СДВНЧ – Б., а копие от нея заедно с легализиран превод са приложени и към административната преписка (л. 21 – л.23). Посочени са държавите, през които е преминал жалбоподателят А. до идването му в началото на 2023 г. в РБългария – И. - в края на 2021 г. и началото на 2022 г. (останал около 3 месеца), а след това Турция, където живял около 11 месеца.

На 19.02.2024 г. на председателя на ДАБ – МС е представено писмено становище от експерта провел интервюто, съдържащо предложение за отказ да бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут на гражданина на А. М. А. (л. 12).

При постановяване на оспореното Решение, административният орган се е позовал на официалната информация, отразена в Справки вх. № ЦУ-563 от 05.05.2023 г. и вх. № ЦУ – 2014 от 14.12.2023 г., изготвени от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ относно общото политическо и икономическо положение в А., отношението на талибаните към спортистите, към Н., които подкрепят жени и деца, а и към свързаните с предишното управление (л. 13 - 19).

В Справките е посочено, че поддържането и консолидирането на властта от талибаните създава условия за относителна липса на въоръжен конфликт на фона на продължаващо ограничаване на основните права и свободи на гражданите на А., особено на жените и момичетата. Отчетени са – подобряване на средата на сигурност след напускане на силите на НАТО и поставяне на страната за първи път от 40 години под контрола на единна власт, което е повишило доверието на гражданите от по-големите градове към управляващите. Посочено е, че са предприети значителни мерки за реформи в образованието, културата, икономиката и медиите, с цел преодоляване отрицателните интелектуални и морални ефекти от 20-годишната чуждестранна окупация. Отчетено е запазено относително равновесие на икономиката, въпреки ниското ниво, което пък влияе върху зависимостта на значителна част от населението от хуманитарно подпомагане. Посочено е, че на 23 септември 2023 г. е одобрена безвъзмездна помощ за защита благосъстоянието и поминъка на уязвимите афганистанци от Азиатската банка за развитие и от Европейския съюз, а Република Турция е изпратила 20 тона медицински консумативи. Отчетено е, че след м. октомври 2023 г. от П. са депортирани около 90 % от установилите се там бежанци, или около 400 000 граждани на А., въпреки че значителна част от тях реално няма къде да се върнат. Възпроизведени са данни от публикуван на 27.11.2023 г. Доклад на ООН, за многократно проваляни от талибаните доставки на хуманитарна помощ, включително и за явни прояви на насилие спрямо персонала на хуманитарни организации – арестувани 25 души през м. октомври 2023 г. Отражено е и масовото задържане на студенти – 45 души от университета Б., които са обвинени в членство на транснационално ислямистко движение, което си сътрудничи с Ислямска държава и провинция Х.. Подробно внимание е обърнато на ограниченията и специалното отношение на управляващите спрямо неправителствените организации – създадената забранителна среда, особено за защитаващи правата на човека и на жените – издадените укази за забрана за достъп до образование на ниво колеж и университет на жените, както и за забрана да работят в неправителствени организации. Въпреки обявената на първата пресконференция на талибаните обща амнистия, според която „помилвани са всички, които са воювали срещу тях“ заедно с призова към бивши държавни служители да се върнат на работа,

са отразени и данни за инцидентни, но все още срещани бързи екзекуции, изтезания и задържане на лица, свързани с бившето правителство и то в различни части на страната. Цитирани са данни от публикация в „Ню Й. Т.“ за 490 подобни случая на убити и изчезнали през първата година на управление на талибаните бивши членове на правителството и на Афганистанските национални сили за отбрана и сигурност.

В мотивите на оспореното решение е прието, че в изложените по време на интервюто релевантни за бежанската история фактически данни не се съдържат такива, от които може да се приеме, че жалбоподателят е напуснал държавата си по произход поради преследване заради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, изразяване на политическо мнение и/или убеждение. Поставен е акцент върху липсата на твърдения за отправяни заплахи към личността на търсещия закрила по нито една от посочените причини, включително и за опасения от преследване. Отразено е, че не са установени данни, а и не са изложени твърдения афганистанският гражданин да е бил преследван, включително и да изпитва опасения от евентуални бъдещи подобни заплахи, имащи значение при преценката относно наличието на основанията по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Заявеното усещане за застрашеност, обосновано с твърдения за участието на негови роднини в предходното управление, законосъобразно е прието за неподкрепено от останалата част от описаните релевантни факти в бежанската история. Направен е извод за липса на обективни данни за предприети дискриминационни мерки, нарушаващи правото на живот на кандидата за закрила в държавата му произход, включително и за реални действия на преследване както от държавни органи, така и от организация/и, на която държавата не желае или не може да противодейства. Според административния орган, изложените причини от жалбоподателя, които са го мотивирали да напусне А. не са правнозначими за търсената международна закрила, доколкото въз основа на тях дори не могат да бъдат установени лични опасения. Отчетено е и поведението на жалбоподателя в производството за предоставяне на закрила след подаване на молбата в ДАБ – МС на 19.01.2023 г. – самоволното напускане на мястото, на което е бил настанен, включително и незаконното напускане на територията на РБългария, което е обяснено с желание да се установи трайно в Германия където живеят негови племенници.

Въз основа на тези факти, е направен извод, че молбата за предоставяне на международна закрила на територията на РБългария е подадена единствено с цел да се осуети изпълнението на наложена принудителна мярка по реда на чл. 41, т. 1 от Закона за чужденците в Република България – „Връщане в държавата по произход - А.“, да се узакони престоя на жалбоподателя на територията на страната и евентуално да се обезпечи незаконното преминаване на територията на друга държава – членка. В този аспект е посочено, че непредставянето на официални документи, въз основа на които може да се провери достоверността на твърденията, заявени по време на интервюто, изключва възможността за подобна проверка. Под съмнение са поставени изложените твърдения за наличие на опасност и реален риск от застрашеност при завръщане в държавата по произход, като в този аспект са отчетени данните за изминалия значителен период от време след твърдяното убийство на бащата – повече от 9 години, в рамките на които не се твърди въпреки че жалбоподателят е живял в държавата си по произход да е ограничаван по какъвто и да е начин, включително и досежно възможностите за обучение. В този контекст е отчетен и фактът, че част от роднините му – неговата майка, един от братята му и сестрите му продължават да

живеят на територията на А..

По отношение на основанията по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ административният орган е приел, че бежанската история не съдържа твърдения за наличие на реална опасност при връщане в държавата на произход, жалбоподателят да подлежи на наказание, свързано с лишаване от живот (смърт или екзекуция). В този аспект, са изложени съображения и за липса на обективни данни, въз основа на които може да се приеме, че М. А. е напуснал А. поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, както и да е бил обект на неправомерни посегателства или да е бил подложен на насилие. Направен е извод, че жалбоподателят не е бил изложен, а и не съществува риск от тежки посегателства, по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Не са установени данни за добре обоснован страх от преследване, както и за индивидуализирана заплаха за живота, за да се приеме наличие на основания за предоставяне на хуманитарен статут.

Обжалваното Решение № 1849 е постановено на 26.01.2024 г. от председателя на ДАБ при МС (л. 6 – л. 11) и е връчено на жалбоподателя в присъствието на преводач на 31.01.2024 г. (л. 11).

В съдебното заседание от процесуалния представител на ответника се представи актуална към 05.01.2024 г. Справка, изготвена от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ – МС вх. № ЦУ – 38 от 05.01.2024 г. за политическата и икономическата обстановка в А. (л. 92 - л. 97), приобщена като доказателство по делото.

Описаните релевантни за правния спор факти не се оспорват от страните и позволяват да се направят следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – депозирана е в предвидения в разпоредбата на чл. 84, ал. 3 от ЗУБ преклузивен срок (*Решението е връчено на жалбоподателя в присъствие на преводач на 31.01.2024 г., а жалбата е заведена на 12.02.2024 г. - л. 5*). Подадена е от лице с правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност административен акт.

Разгледана по същество – жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореното Решение е постановено от компетентен административен орган – председател на ДАБ при МС, в кръга на нормативно определените му правомощия. Оспореното Решение е издадено в предвидената писмена форма, при спазване на процесуалните правила, обезпечавачи ефективното участие, включително и личното упражняване на правото на защита от жалбоподателя.

Въз основа на приобщените доказателства е установено по несъмнен начин, че жалбоподателят е информиран писмено на разбираем за него език (*дири*) за реда, който ще се следва в производството по подадената молба за получаване на международна закрила, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (*чл. 58, ал. 8 от ЗУБ*). Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото интервю, по време на което му е предоставена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си, като за целта му е бил осигурен преводач на заявления от него разбираем език - дари. В приложения протокол, с който е документирано проведеното интервю, жалбоподателят с подписа си е удостоверил липсата на възражения и необходимостта от допълнения в съдържанието му.

В съответствие с изискването на чл. 73 от ЗУБ, молбата е разгледана индивидуално, а на кандидата за закрила е предоставена възможност да изложи свободно и добросъвестно всички свои доводи, без ограничения за представяне и на

доказателства в подкрепа на твърденията.

Решението е постановено и в съответствие с материалния закон.

Разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ регламентира предпоставките (условията), при наличието на които на чужденец може да бъде предоставен статут на бежанец в Република България, а именно – да не може или да не желае да се ползва от закрилата на държавата си на произход, или да не желае да се завърне в нея, поради основателно опасение от преследване основано на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или изразяване на политическо мнение и/или убеждение. Наличието и основателността на опасенията се преценяват въз основа на данните от бежанската история на кандидата. В Регистрационния лист, както и в декларацията по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ жалбоподателят е посочил, че е [дата на раждане] в провинция Л., Ислямско емирство А., гражданин е на А., с етническа принадлежност – пашун, мюсюлманин – сунит.

Законосъобразен е изводът на административния орган, че изложените, по време на интервюто, причини за напускане на държавата на произход не могат да бъдат свързани с нито едно от условията, визирани в разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Нещо повече, категорично в дадените лични обяснения пред съда жалбоподателят заяви, че самоволното му напускане на бежанския център е било мотивирано от желание да се установи в Германия при своята племеница и блатовчеди, въпреки подадената молба за закрила в РБългария.

Кандидатът за закрила не твърди да е бил обект на преследване от държавни органи, от партии или организации, или недържавни субекти в страната си по произход. Отрекъл е както той, така и останалите членове от семейството му да са имали проблеми поради религията, която изповядват или заради етническата си принадлежност. Посочил е, че майка му и сестрите му продължават да живеят в А., като не е заявил някой от тях да е имал проблеми от какъвто и да е характер с официалната власт. По време на интервюто кандидатът не твърди да е бил заплашван или спрямо него да е упражнявана някаква форма на насилие. Няма данни да е осъждан или да е преследван наказателно от официалните власти в държавата си по произход. Не е служил в армията и не е преминал военно обучение. Изложеното, дава основание на съда да приеме, че обосновано и законосъобразно административния орган е приел, че липсват законовите основания на жалбоподателя да бъде предоставен статут на бежанец.

Споделима е и преценката за липса и на предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут. Разпоредбата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ предвижда, че за да бъде предоставен хуманитарен статут на чужденец, освен че същият не следва да отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец, е необходимо да не може или да не желае да получи закрила от държавата си по произход заради опасения, че ще бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства като: смъртно наказание или екзекуция; изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; както и на тежки заплахи срещу живота или личността, поради безогледно насилие, в случай на въоръжен конфликт.

В представената справка от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ – МС, на която се е позовал в мотивите на решението си административният орган, се съдържа информация, че областта, в която е живял със семейството си жалбоподателят не е територия на „въоръжен конфликт“. Въз основа на данните за устойчивост на икономиката, макар и на сравнително ниско ниво, е направен

обоснован извод, че за жалбоподателя не съществува проблем да се върне и да продължи да живее в държавата си по произход. Направен е обективен анализ на представена от него информация по повод на подадената молба за закрила, въз основа на който е прието, че в конкретния случай няма добре обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата, за да са налице основания за предоставяне на хуманитарен статут в Република България.

Законосъобразно, преценявайки всички относими факти от бежанската история, административният орган е приел, че не са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход, жалбоподателят би бил изправен пред реален риск да се превърне в обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут.

Не могат да бъдат споделени съображенията в жалбата относно липсата на обективна и пълна преценка на всички обстоятелства от значение за положението в страната по произход, с което е обосновано искането за връщане на преписката със задължителни указания относно правилното приложение на материалния закон. Административният орган е спазил всички изисквания на закона, както при провеждане на административното производство, така и при постановяване на административния акт, предмет на съдебен контрол в настоящото производство.

Административният орган е обосновал решението си след задълбочено и всестранно установяване на релевантните факти, преценявайки, че по отношение на жалбоподателя не е налице нито опасност за живота и свободата, нито опасност от преследване поради националност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или политическо мнение, нито реална опасност от тежко посегателство като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Спазени са и изискванията, обезпечавачи правото на лично участие и на защита, въпреки че жалбоподателят не се е възползвал от възможността да представи доказателства в подкрепа на заявеното при интервюто.

Изложеното дава основание на настоящия съдебен състав да приеме, че обжалваното решение съответства на изискванията за законосъобразност, поради което жалбата като неоснователна и недоказана следва да бъде отхвърлена.

От процесуалния представител на ответника не е заявена претенция за разноски, поради което съдът не дължи произнасяне по този въпрос. Направените разноски за възнаграждение на участвалия в съдебното заседание преводач от пащу, в размер на 80,00 лева остават за сметка на бюджета на Съдебната власт, съгласно разпоредбата на чл. 92 от ЗУБ.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. последно от АПК във вр. чл. 85, ал. 4 във вр. чл. 84, ал. 3 от ЗУБ, Административен съд - София – град, Първо отделение, 26-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. (М. А.), [дата на раждане] в провинция М., А., гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН] против Решение № 1849 от 26.01.2024 г. на председателя на ДАБ – МС, с което по реда на чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗУБ, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ, му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, поради липса на предпоставките на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от

съобщението на страните пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: